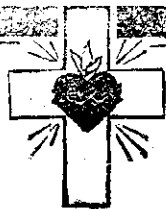

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Broul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unul exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Congresele Euharistice Mondiale

Ca cele mai expresive și grandioase manifestări ale Bisericii catolice, — care s'a lăsat pe toate punctele ale globului terestru, unde locuiesc numai oameni, — sau dezvoltat: Congresele Mondiale Euharistice.

Cercelând învățăturile Bisericii catolice, de cea mai semnificativă ei doctrină trebuie să considerăm credința în Euharistie.

Dela data cinei celei de taină, până în ziua de azi, aceasta este centrul credinței noastre. Centrul în urma naturii pentru că sf. Cuminăcătura e însăși înfățișarea lui Isus și continuă prezența Lui în mijlocul nostru. Nu în mod simbolic ci în înțelesul strict al cuvântului în însăși ființa trupului său real.

În timpul mai nou Euharistia a devenit punct de hotar, punct de ciocnire, — care despărțește credința supranaturală strămoșească, — pornită din timpurile apostolice, — dela creștinismul mai nou, de oameni constituit, care alegând acceptă un șir de dogme relevate iar alte adevăruri asemenea relevate respinge. Aceasta Euharistie este punctul cel mai mult discutat, atăcat și respins de Protestanți, față de Biserica catolică.

Iar când Biserica aceasta în centrul unei conveniri mondiale își manifestă credința în sf. Euharistie, aceasta manifestare între cadre posibil grandioase, nu este altceva, decât omagiarea lui Hristos în mijlocul nostru, prin ma-

nifestarea credinței proprii, fără atacarea altora.

Un alt caracteristicon al Congreselor mondiale Euharistice este: catolicitatea. La aceste serbări se adună reprezentanții Bisericii din toate unghiurile pământului, manifestând astfel pe lângă unitatea credinței, existența și viața viguroasă a aceleiaș credință, depe întregul glob al pământului.

Noi credem, că în guvernarea Bisericii, lucrează puterea lui Hristos. Cu reverință emoționat — adică vedem cum potrivit necesității timpurilor și pretențiunii împrejurărilor, în ce cadre noi și mai noi, ne prezintă credința strămoșească în mod nealterat, aceasta putere guvernatoare.

Cum s'au dezvoltat aceste Congrese? Congresele Euharistice la început nu aveau caracter mondial. În Franța, în anul 1874 doi credincioși laici, Dna Tamisier și dl. Philibert Wrau, cari făceau foarte mult pentru învierea vieții religioase au aranjat un pelerinaj cu caracter Euharistic la Avignon. A succes în mod minunat. Au fost repetate de mai multe ori, însă numai cu caracter național francez. Succesele crescând au necesitat ca să se dea acestor Congrese caracter internațional, având în vedere rezultatele lor binefăcătoare în privința adâncirii vieții sufletești și prin aceasta întărirea credinței, în vremea, care nega cu inverșunare tot,

ce era spiritual și supranatural.

În 1881 luna Iunie s'a ținut întâiul Congres, convocat ca internațional, la orașul Lille. Acest Congres era încă modest în cadre și aproape numai catolicii din Europa au participat. A fost presidat numai de un episcop titular.

Dela data aceasta însă aceste Congrese internaționale iau proporții imense. La toate Congresele Euharistice trimite Papa câte un delegat special. Organizarea congreselor se face printr'un comitet, care iși are sediul în Franța; membrii și președintele comisiunii sunt numiți de Papa. Președintele acestui comitet de decenii e Heylein, cardinalul episcop de Namur, în Belgia.

În cursul anilor s'a sistematizat aranjarea lor. Dela războiul mondial încoace, se țin tot la al doilea an, dacă numai e posibil în alt și alt continent al lumii.

În anul 1926 s'a ținut în America de Nord, la Chicago; în a. 1928 în Australia, la Sydney; în a. 1930 în Africa, la Carthago, în a. 1932 în Europa, la Dublin — Irlanda, în a. 1934 în America de Sud, la Buenos-Aires; în a. 1937 în Asia, pe Insulele Filipine, la Manila.

Pentru a vedea grandioarea acestor Congrese Euharistice mondiale și că la ce dimensiuni s'au dezvoltat, ne vom opri la acest Congres.

Dintre locuitorii Asiei — 1130 milioane de su-

flete, — sunt deocamdată numai 16 milioane catolici, dintre cari 9 milioane locuiesc pe aceste insule. Este deci evident, că stabilindu-se locul congresului pe continentul Asiei, a trebuit să se aleagă aceste insule cu capitala lor Manila.

Locuința acestor insule în 80% sunt catolici. Insulele aceste au fost cucerite de Spanioli, cari au lăsat acolo o stare culturală și viață religioasă, care e fără pereche în colosul continent al Asiei. Țara cuprinde 1752 de insula mai mari și mai mici.

Supranaționalitatea acestor Congrese Euharistice s'a manifestat în mod miraculos cu ocazia Congresului ținut la Manila. Au participat catolici din 58 țări. Pe o fotografie făcută cu prilejul acestui congres se văd împreună episcopi din Japonia, Europa, China, Filipini, India, scl. scl; iar între credincioși, începând cu fețele chineze, europene, până la negrii din Nigeria toate culorile și rasele.

S'au ținut vorbiri în următoarele limbi, latinește, fiind limba oficială a Bisericii Catolice limbă în care se face și sf. Liturgie pe toată fața pământului, arătând și astfel unitatea și universalitatea Bisericii lui Hristos, apoi în limbile: engleză, spaniolă, italiană, franceză, polonă, olandeză, flamandă, japoneză, chineză, portugheză, tagalogă, ilocană, bisay că, bicolană, pampangă (aceasta e limba populației băștinașă). Cât de vederat arată aceasta supranaționalitatea și unitatea Bisericii catolice! (Urmare în pag. IV).

Cu ochi văzători

Tecuseră și serbătorile. Oamenii n'au încetat de a se felicita dorindu-și reciproc sărbători fericite și an nou fericit. A căzut o ploaie abundentă de bilete cu semnele conventionale de: s.f. și a.n.f. 1939. Pe drumuri doi dacă s'au întâlnit cu: „la mulți ani” sau salut. Oamenii și-au făcut vizite, tot atât de convenționale. Așa au serbătorit sf. serbători și anul nou nu numai oamenii dar și țările. Guvernele s'au felicitat reciproc prin telegrame diplomatice convenționale. Dacă omul nu ar ști, că toate aceste felicitări sunt convenționale, cu drept cuvânt ar putea socoti, că pe pământ domnește pacea cea mai armonioasă, că cei ce felicită serios își doresc binele. Durere însă nu este așa. Să privim cu ochi văzători a bunăoară telegrama de felicitare a Italiei către Franța. E sigur, că după textul „convențional”, cu litere nevăzute e scrisă și condiția: fără Tunis. Sau telegrama Germaniei către Polonia, unde între rânduri se înțelege că urările de bine sunt condiționate de cei 8 milioane de ucraineni. În mic tot așa se întâmplă și cu indivizii. Câtă invidie ascunsă stăpânește sufletele și câtă ură tainică locuiește în inimi și totuși felicitările curg. Ele ascund câte odată gânduri chiar criminale. Dacă aceste dorințe s'ar tipări pe lângă textul felicitărilor, numai atunci am putea constata sinceritatea urărilor de bine. Atunci am putea citi un asemenea text: la mulți ani cu meic și farmacie, la mulți ani în spital și asemenea, monstruoasă.

Așa s'a denaturat ingerea-scă felicitare cu ocazia nașterii lui Hristos: Mărire lui Dumnezeu și pe pământ pace. Cât de sinceri au fost ingerii în dorința lor pe atât de mincinoși sunt oamenii în bună parte atunci când vreau să felicite și ei pe semenii lor.

Felicitările trebuie să pornească din sincera dorință spre mai bine. Indreptarea trebuie să primească din lăuntru acelui, care felicită și nu trebuie să fie un simplu obicei, ci ceva mai mult: trebuie să fie semnul iertării și al păcii generale, o rugăciune.

O clinică cerească. La Lourdes, timp de 75 de ani, s'au înregistrat oficial 7350 de vindecări miraculoase, dovedite cu act. Intru adevăr, o clinică cerească este la Lourdes.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Nicolae Fabian, docinte gr. cat. în Bârsana

Dacă Românii din Maramureș, ca și din alte părți, subjugăți peste 1000 de ani de hoardele streine, au știut ca să și fină trează conștiința națională și să nu și instrăineze sufletul, aceasta se datorește, în mare parte, și conducătorilor harnici ce i-au avut. Căci acei preoți și dascăli umili din trecut, sunt eroii anonimi cari îmbătați de nostalgia idealului național al Unirii cei Mari, au știut să înfrunte ori ce urgii, ori ce greutăți, numai pentru a face ca poporul pe care-l păstoreau să nu și uite: credința, limba, și datina strămoșească. Un astfel de erou anonim al credinței și al legii românești din cele urgisite vremuri, a fost alături de atâția alții, și Nicolae Fabian, docinte gr. cat în Bârsana — cum îi plăcea să se intituleze.

Servind peste 30 de ani ca învățător confesional și cantor în comuna Bârsana; locuitorii din acest sat vorbesc cu multă recunoștință despre acest dascăl modest la înfățișare dar plin de suflet — cere pe lângă abecedarul și slova românească a știut ca să fie și un luptător neînfricat al credinței strămoșești. Casa lui „badea Nicolae”, cum îi ziceau bârsăneștii, și a „lelei Marta”, soția credincioasă a lui, era larg deschisă pentru toți. Cu largă ospitalitate era tratat și prietenul și streinul. Dar mai ales săracii și orfanii nu ieșiau niciodată din casa învățătorului Fabian, nemângăiați și neajutați. Școlarii săraci, în timpul recreației, erau chemați în casă de „lelea Marta”, pentru a le da o ceașcă cu lapte, o bucată de pâine sau o sarmală, căci zicea dânsa: „Multă foame rabdă sârmanii de ție, fără vacă cu lapte și fără pâine indestulătoare”.

Pentru cei suferinzi, „badea Nicolae”, era un adevărat doctor trupes și sufletesc. Cerce-

tându-i la locuințele lor, pe lângă medicamentele cu care-i trata, le citea, la patul suferinței, psalmii lui David și alte rugăciuni pentru tămăduirea trupului și a sufletului.

Apoi grădina frumoasă ca și a învățătorului Fabian mai rar. Iar școala lui de pomi și la bătrânețe era indemn pilduitor pentru săteni. Român integru, de viață nobilă, Nicolae Fabian, n'a fost numai slujbaş al catedrei ci și al strănei și al neamului. Cântăreț vestit a înjghebat cel dintâiu cor bisericesc în Bârsana. Iar în dumineci și sărbători, după terminarea liturghiei, aduna tineretul în școală unde îi învața cântece naționale și le citea povestea frumoasă a neamului nostru.

Lubit ca un tată de copii și de popor, era foarte apreciat și de preoții români din jur și colegii din județ. În reuniunile religioase și culturale a acestora, era respectat cu multă demnitate, pentru cultura lui vastă: profesională și științifică. Biblioteca lui bogată și aleasă era cercetată aproape de toți învățătorii și preoții români din județ.

În toată viața lui, învățătorul Fabian, a rămas pildă vie în mijlocul familiei și poporului, cărora le croise un drum drept:

drumul cinstei, al muncii și al iubirii virtuților creștinești și românești. În anii lungi și grei petrecuți, în muncă grea, în muncă de adevărat titan, înfruntând multe lipsuri, pentru luminarea poporului, s'a ferit de orice discordie, de ori ce resentimente, menite să știrbască armonia și pacea dintre frați.

Luptând cu mijloace materiale foarte slabe — 300 de zloți salariul pe un an — totuși datorită sârguinței, a reușit ca prin muncă proprie să și crească la școlile înalte pe cei 6 fii cari au făcut cinste Bârsăniei și neamului: Dr. Petru Fabian, fost canonic și prelat papal; Nicolae Fabian, fost profesor la Beiuș; Elena Dr. Aciu, profesoară pensionară în Cluj; Marta Epure, prof. pensionară; Maria și Ana învățătoare. Pentru vredniciile sale Bunul Dumnezeu L-a chemat la sine în ziua Inverii, la Sfintele Paști, zi norocoasă când cerurile se deschid... Douăzeci de preoți îmbrăcați în odăjdii cernite, superbe coroane, multe flori, multe lacrimi și adâncă jale a poporului, petreceau la odihna de veci, în cimitirul dela biserica cea nouă din Bârsana, pe apostolul neamului și a lui Hristos, care a fost docintele gr. cat. Nicolae Fabian, de pie memorie pentru bârsănești.

Petre Lenghel Izanu
(Din lucrarea în manuscris „Monografia comunei Bârsana”).

Din viețile sfinților.

Sfinții Iulian și Basilisa Martiri

Iulian născut în Egipt la Atinous fu unicul copil al unor părinți nobili și bogați. Ei dădură copilului isteț o creștere foarte îngrijită atât în ale religiei cât și în ale științei. Sufletul și sentimentele modestului tânăr se desfășurau spre o înflorire bogată în speranțe. Părinții îl îndemneau cu multă iubire să și aleagă o tovarășe de viață pentru ca viața lor familiară să nu se stingă. — Iulian care se hotărâse pentru fecioria perfectă, nu voi să facă neplăcere părinților săi iubiți. Se rugă deci cu stăruință lui Dumnezeu pentru a dobândi ajutor și sfat. Isus i se arătă zicându-i „Ascultă-ți părinții, lucrează bărbătește și Eu mă voi milostivi de sufletul tău”. Fiind el astfel mângăiat în mod minunat Iulian se îndrăgosti de o tânără evlavioasă cu numele Basilisa. În ziua nunții când ei ingenunchiară la binecuvântarea bise-

ricească, Iulian mai înălță spre cer o rugă fierbinte pentru salvarea curăției lui feciorești. Atunci numaidecât se simți în jurul lor un parfum ceresc de crini și trandafiri. Basilisa întrebă mirată de unde vine acest miros plăcut? Iulian îi strânse mâna cu iubire zicând: „Iubita mea acest miros de flori este parfumul curăției feciorești și o înainte gustare a bucuriei veșnice pe care Dumnezeu a pregătit-o acelor cari aici pe pământ trăiesc în curăție feciorească; ai putea lua hotărârea ca în mine să iubești numai pe un frate?” Basilisa îi strânse mâna cu venerație și promisiu că-i va fi o soră credincioasă. Ei trăiră ca Iosif cu Maria sfînjindu-și zilele prin rugăciuni și fapte bune.

După moartea părinților cari le lăsară de moștenire bogăție mare, împăratul Dioclețian porni o prigoană mare contra creștinilor din toate provinciile impe-

IMPREUNA CU BISERICA

riului. Porunca lui aspră lăți, groază și îngrijorare între creștini. Ca aurul curat strălucit virtutea creștinească a lui Iulian și a Basilesei. Casele lor mari și bogate s'au deschis pentru a mângâia pe cei lipsiți. Iulian se îngrijea de bărbați și de tineri se ruga cu dânsii, îi instruia încurajându-i și întărindu-le credința. Basileisa făcea același lucru pentru fete și femei. În scurtă vreme acestea adunări de binefacere se transformaseră în adevărate așezăminte mănăstirești a căror suflet și conducători erau Iulian și Basileisa.

Basileisa se ruga ca o mamă pentru fiicele ei sufletești ca Domnul să le păzească de pericolele din această vale de lacrimi. În curând judecătorul Marțian auzi de cele 2-ă adunări creștinești din casa lui Iulian. El chemă pe Iulian și-l provoacă să jertfească idolilor împărătești. Iulian răspunse că el cinstește pe împărat, dar în lucruri cari sunt contra voinței lui Dumnezeu nu-l poate asculta, deci nu va jertfi idolilor nici el nici ai săi. Atunci Marțian porunci ca mănăstirea cu cele 2 adunări să fie aprinsă iar locuitorii să ardă într'ansa. Iulian să fie legat de patru pari și să fie bătut fără milă cu ciomegele. În această bătaie un oficiar de-a lui Marțian fu lovit și orbit de un ochiu. Marțian se supără căci tocmai prietenul său rămâne fără un ochiu. Iulian între chinuri observă lucrul acesta și propune lui Marțian să se roage preoții păgânești pentru vindecarea lui. Dacă aceștia nu vor ajuta, se va ruga și el către D-zeul creștinilor, care poate să dea nu numai lumina ochiului ci și cea a sufletului. Marțian primi propunerea și porunci să se facă rugăciuni și jertfe către idoli, dar aceștia în loc să ajute s'au răsturnat și frânt în bucăți. Atunci Iulian făcu semnul crucii peste ochiul rănitului chemând numele sfânt a lui Isus. Rănitul îndată și câștigă vederea și strigă: „Dumnezeul creștinilor este adevărat și atotputernic. Aceluia se cuvine cinste și mărire, iar idoli sunt minciună și îngelătorie“. Pe Marțian această mărturisire îl umplu de așa mare furie încât omori cu mâna sa proprie pe prietenul său vindecat. Apoi porunci ca Iulian să fie dus pe străzile orașului și în piața publică să fie chinuit în modul cel mai crunt pentru a descuraja pe creștini. Dar se întâmplă tocmai contrarul căci mergând pe drum fiind pus înaintea lui trupul unui mort prin simplă atingere Iulian îl învie. Astfel mulți cari erau dușmanii lui Cristos, s'au făcut adevărații lui înflăcărați. Suferințele pe cari sf. Iulian le suporta numai cu puteri de

și auzind Isus, că Ioan a fost închis, s'a dus în Galilea. Și lăsând Nazaretul, a venit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și ale lui Naftalim, ca să se împlinească ce a zis Isaia procul, care zice: „Pământul lui Zabulon și pământul lui Naftalim, calea mării de cea parte de Jordan, Galilea limbilor; poporul ce ședea întru întunec a văzut lumină mare, și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit“. De atunci a început Isus a predica și a zice: „Pocățiți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor“.

„Poporul ce ședea întru întunec a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit“.

Lumina, care luminează pe tot omul a venit în lume. Și totuși, câți sunt cari iubesc mai mult întunecul, decât lumina! Și când afirm că sunt mulți fii ai întunecului, nu vorbesc despre păgânii, la cari încă n'a ajuns lumina și pentru aceea sunt în latura și umbra morții, nici despre cei răstăcitori în credințe greșite, noi pentru aceștia ne rugăm, ca să ajungă cât de curând la unitatea cunoașterii lui Dumnezeu, ci despre acei creștini catolici cari după cum spune sf. Petru, au moștenit binecuvântarea, cari în legea cea adevărată s'au născut și totuși, deși la multe se pricep, abia cunosc adevărurile de credință și abia se știu ruga.

Deși evanghelia nu e ascunsă sub obroc. Ca urmare întreaga lor viață se petrece în întunec și în latura morții. Sufletul lor nu se încălzește nici odată, nici chiar la marea jertfă liturgică, la care participă așa și atât, cum și cât participă o bancă din biserică, care nici nu înțelege, nici nu simțește aceea ce se întâmplă acolo, cași clopotul, care cu glasul metalic contribuiește la cultul divin, dar încolo stă neștiutor

sus au întărit pe mulți în credința catolică. Marțian văzând că nimic din planurile lui nu se realizează porunci ca lui Iulian să-i fie tăiat capul. Astfel și a

și nepăsător. Unii ca aceștia parcă au albețâ pe ochi și șed pe margina drumului din lumea moralei, cași orbii din Ierichon; cum acesta numai din gura trecătorilor a știut, că Isus va trece pe acolo, tot așa și credincioși cari iubesc întunericul, numai din gura altora știu, că în biserică se întâmplă ceva.

Acest întunec e mama a multor păcate, mai ales la aceia cari alimentează cu voia în sufletul lor întunecul, ca să ascundă în acest mod stricăciunea sufletului, cari în acest scop leagă ochii lor proprii și ochii altora; cari adevărul odată cunoscut îl denaturează, cărora se potrivește aceea ce profetul a zis, că ei așa văd că răul e bun și bunul e rău, făcând din întunec lumină și din lumină întunec, cari inundă lumea cu tot soiul de păcate.

În măsura, în care sporește numărul acestor creștini, în aceeași măsură crește și necredința. Deci suntem datori a ne da toată silința ca să înțelegem adevărurile de credință. Și fiindcă toată darea cea bună de sus este, dela Părintele luminilor, nu rămâne altceva, decât a ruga Lumina, ca să-și dea ajutorul său întru nizuința noastră de a înțelege tot ce trebuie pentru mântuire.

Cu atât mai vartos, că după întunecarea minții de regulă vine și întunecarea inimii, care devine rece și dușmănoasă, cași o noapte de iarnă; toate simțimintele nobile îngheață; făclia conducătoare a credinței se stinge, nădejțile apun și încetul devine cu totul roaba păcatului. Pornirile și poștele rele se trezesc, cași fiarele răstăcitoare în noapte. Un asemenea om cu inimă întunecată, încunjoară lumina, ca răutățile lui

dat viața pentru credința catolică sf. Iulian în anul 313 după Hristos.

Traducere liberă din l. germană.

Ierom Iosif Miclea OSBM

să nu bată la ochi. Ochii lui se desobișnuiesc de lumină și nu va putea suporta strălucirea înfricoșătoare, în care crucea Domnului va apărea pe norii cerului.

Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe unul născut Fiul său L-a dat pentru mântuirea ei. Se cuvine ca pe El să L-alegem de conducătorul vieții noastre, El să ne fie calea și cuvântul Lui lumina noastră, ca atunci, când soarele se va întuneca și luna nu-și va da lumina sa, la strălucirea faptelor noastre bune să putem privi fața Lui milostivă.

Adorația din 29 Decembrie în Sighet a decurs în cea mai perfectă ordine. Dorința Unirei Mariane a Femeilor Române a fost realizată în întregime. Congregația Mariană și membrii Cultului Inimii au înțeles rostul rugăciunilor de reparare pentru vătămirile aduse lui Dumnezeu în cursul anului care trece. Adorația a început dimineața și s'a terminat la miezul nopții, adoratorii au făcut garda cu schimbul pe lângă Preasfântul Sacrament. Peste tot afară de adoratorii oficiali a participat și o mare mulțime de neoficiali. Seara la 6 s'a oficiat Binecuvântarea Euharistică la sfârșitul căreia s'a explicat rostul adorațiilor de reparare. A fost ceva frumos, ce ar trebui permanentizat și în Biserica noastră. Iată-ne încopciți și mai strânși la marea familie universală, ce se numește Biserica catolică.

Odanie marinimoasă. Doamna Iuliana Bocskai din Sighet a dăruit suma de 1500 Lei, ca fond inițial, pentru procurarea complexului de tablouri: Calea Crucii.

Mult onoratul Vasile Pop profesor și păr. Titus Berinde dăruind suma de 400 Lei pentru masa săracilor ca răscumpărare de felicitări de sf. sărbători ale Crăciunului și de anul nou, pe aceasta cale, doresc cele bune tuturor cunoșcților și mulțumesc pentru felicitările primite.

Anul 1939 — afară de serbătorile naționale are 76 zile de serbători. Și anume 53 Dumineci și 23 serbători. — Același calendar revine după 28 de ani. E bine să știe aceia, cari păstrează calendarele. Calendarul anului 1939 în 1967 din nou se va putea folosi. — Fiecare an începe și se termină cu aceeași zi a săptămânii, deci anul 1939 se va termina cu ziua de Duminică.

Originea autocefaliilor

de Grigore Dancuș teolog absolvent.
(Urmare)

6). Al șaselea pas spre autocefalie îl face Patriarhul Acaciu, al doilea urmaș a lui Anatoliu și adevăratul înaintea mergător a lui Foiju.

Imediat după alegerea sa la 471, reînnoște cererile de protecție către împăratul. După cum episcopul Aticus a cerut dela împăratul Teudoniu II o lege prin care să se interzică alegerea de erarhi în Răsărit fără încuviințarea sa, tot așa Acaciu cere dela împăratul Zeno, o lege prin care numai lui să i-se dea dreptul de a numi exarhi și episcopi în cele trei Provinci: Asia mică, Pontul și Tracia. Zeno împilnește dorința lui Acaciu dând un edict prin care reînnoște canonul 28 bolcedonian. În acest edict, Zeno crezând că are putere și biserică, stăpânește ca Acaciu, episcopul rău, să aibă toate favorurile și onorurile de înaintea ședere și hirotonire, precum și toate drepturile, avându-se în vedere demnitatea orașului împărătesc.

Episcopul Acaciu se și folosește de această putere dela lui prin acest edict împărătesc. Așa la 479 când ereticii monofirizi omoară pe patriarhul Antiochian Ștefan II, Acaciu fără încuviințarea Papii, pune de patriarh pe Ștefan III. Vedem însă, că imediat după comiterea acestei fraude în puterea primăială a Papii, atât episcopul Acaciu, cât și împăratul Zeno au muștrări de conștiință și cer imediat aprobarea Papii pentru alegerea făcută de ei și îndată și scuze, promițând că pe viitor nu se vor mai întâmpla astfel de cazuri.

Vedem însă că nu trece mult timp și urmează al doilea și al treilea caz. Episcopul Acaciu i și calcă pe conștiință și după moartea lui Ștefan III la 482, pune de episcop pe Caleudion. Obrăznicia lui însă merge și mai departe, căci îl izgonește și pe acesta din scaun și pune în locul lui de episcop pe ereticul Petru Fulo.

Precum poate vedea oricine, deja asupra Antiochiei, episcopul din Constantinopol este superior.

Mai rămâne Alexandria. Dar și aici Acaciu, nu peste mult i și exercită influența sa, reușind să și supună și acest patriarhat. Așa după moartea patriarhului Alexandriu Timoteju Salofekialos, este ales patriarh Ioan Telaia. Taguna ereticilor monofiziți, cari erau numeroși aci, au ales un antipatriarh, în persoana lui Petru Mongus (etic).

Acaciu văzând cum se pre-

zintă situația în Alexandria, a prins ocazia pentru a pescui în apă tulbură. El cu concursul împăratului Zeno, dă tot sprijinul ca să ajungă patriarh în Alexandria, ereticul Petru Mongus. Acest lucru i și reușește și iată că Acaciu și-a sunts și Alexandria.

Pentru aceste fapte, Papa Felice III îl caterisește pe Acaciu, în anul 484 și 85. Dar Acaciu în urma acestei caterisiri papale, nu se sinchisește de loc și nici nu se gândește să se îndrepte cerându-și scuze, ci se adâncește și mai mult în planul său orgolios, rupându se de scaunul Romei. Această rupere ține și după Acaciu încă 35 de ani.

Oare nu este acest Acaciu intradevăr înaintea mergătorul lui Foiju?

7). Schisma făcută sub Acaciu, încetează sub Ioan II (patriarh) și Papa Hormizda. Formularul de credință, dat de Papa Hormizda, prin care s'a făcut unirea, act iscălit de 2500 episcopi.

Ambiția Constantinopolului nu încetează însă nici după unire. Chiar Ioan II vrea să hirotonească pe Paul, noul patriarh al Antiochiei, ca astfel să și supună antiochia din punct de vedere iurisdicțional.

Intervine însă Papa Hormizda și planul este abandonat.

Odată însă cu urcarea lui Iustinian I (527) pe tronul imperiului, abia din nou i și arată colții. Marele împărat revie canonul 3 din Constantinopol, (381) prin Novella 232 cap. 2, unde zice: „Preafericitul episcop al Constantinopolului, al Romei nouă, are al doilea loc după Scaunul Apostolic al Romei vechi; dar trebuie să fie pus înaintea tuturor celorlalte”.

Cu toate că Iustinian voește să dea acest drept scaunului din Constantinopol, totuși este pe deplin înconvins de primatul de jurisdicție a Papii, căci prin Novella 123 cap. 22, interzice patriarhului său (din Constantinopol) și altora, de a se amesteca în treburile alor patriarhate. Iustinian recunoaște puterea directă a Papii peste provincia Iliricului și că vicarul din Tesalonic este reprezentantul lui în aceste părți. Acest lucru se vede din Novella 131 cap. 3, unde spune că (Ahrida) Iustiniana prima, locul său de naștere, va găzdui al doilea vicar al Papei, după toate drepturile celui din Tesalonic.

Dar cu toate aceste dispoziții ale împăratului, patriarhii din Constantinopol i și fac de

cap. Uită de cele 2500 de iscălituri date de episcopii din Răsărit pentru unirea cu Roma și supunere ei. Aproape fiecare patriarh din Constantinopol, de acum înainte i și face de cap.

Unii depășesc puterea lor de jurisdicție, alții comit greșeli dogmatice deveninderetici. Nu voi insista asupra fiecăruia fiindcă ar fi prea plictisitor, ci îi voi aminti doar cu numele. Cine este curios să cunoască toată debanda dela Constantinopol, citească cartea „Din trecutul bisericii Răsăritene” de Mitr. Alex. Nicolescu, de care m'am folosit și eu în tratirea acestui subiect.

Amintesc în trecere pe patriarhul Epifaniu, Antim, Mennas,

Apolinar, Eutichie, Ioan III Scolaricul și Ioan Postelnicul, supra numit așa fiindcă postea mult. Dar cu tot postul și smerenia lui vedem că el este primul patriarh din Constantinopol, care și ia numele de „patriarh ecumenic”. Iar Papa Grigore cel mare sau Diologul, pentru a înfiera acest titlu orgolios al lui, i și ia numele de „servus servus Dei”, titlu care până azi este purtat de toți Papii.

Toți acești episcopi amintiți până aci, au încercat în mod viclean să se scoată de sub jurisdicția Romei și a și aservi patriarhatele din Răsărit. N'au reușit însă, căci Papii s'au dovedit demni urmași a lui Petru.

(Va urma)

Congresele Euharistice Mondiale

(continuare din pag. 1.)

Cadrele acestui Congres de și nu era dintre cele mai cercetate, Congrese Euharistice Internaționale erau totuși impunătoare.

Din Europa nu erau mai mulți participanți decât numai (?) 6000 de însi, dacă luăm însă în considerare imensă (călătoria din Europa, care dura aproape patru săptămâni, cu vapor de mare viteză), și acesta e un număr considerabil. Cadrele mari ale acestui Congres sau manifestat în numărul impozant al participanților din acea țară. Mai mult ca treisute de mii a fost numărul peregrinilor, afară de localnici și cei din jur.

Pentru localul Congresului a fost destins Parcul Luneta, așezat pe malul mării, în care sa clădit o arenă în dimensiuni colosale. Arena avea 12 porți, dela care duceau tot etatea drumuri mari, spre centrul arenei, în forma spițelor de roată, unde era altarul, la arce celebra sf. Liturghia solemnă delegatul Papei. Altarul era acoperit și așezat între trei coloane mari, ne putem da seama despre mărima columnelor, dacă știm că erau de 53 metri înalți. Preoțimea era așezată pe trei planuri în jurul altarului și anume: pe cel mai înalt delegatul papal și episcopii, pe cel de mijloc autoritățile, în jos preoțimea. În jurul altarului apoi 120.000 adevărat unisută douăzeci de mii de locuri de

șezut, cu ingenunchiători, iar pe tribunele împrejmuitoare mai erau 100.000 locuri de șezut.

Răspunsurile au fost date de un cor, compus din mai multe mii de persoane.

Mai de admirat era însă în decursul Congresului mondial disciplina maselor; abea că ai putut vedea organe polițienesti și aranjatori. Cu câteva minute înainte de ora fixată pentru începutul ședințelor, abia erau câteva mii de persoane, cari își ocupau încă locurile. Iar când suna ora indicată, mii și sute de mii de participanți au fost așezați pe locul designat lor, fără îmbulzeală, fără nici un zgomot și așteptă în liniște admirabilă și neobișnuită la adunări atât de enorme la număr deschiderea ședințelor. Cu ocaziunea adorăției de noapte a bărbaților, scrie un participant, deși erau de față 100.000 de bărbați, era o liniște că credeam că sunt eu singur.

Bărbați și femei stăteau cu răbdare înaintea scaunelor de mărturisire. La sfintele Liturghii, dintre localnici, nici unul n'a rămas stând sau chiar șezând, cu toți ingenunchiau când trebuia.

Era peste măsură impresionantă expresiunea fețelor. Cei adunați acolo nu au venit să vadă vre un spectacol străin sau manifestății grandioase, ci au venit ca să L adoare pe Domnul cum cântăm și noi:

Te ador Isuse, Dumnezeu ascuns, sub figura pâinii,
Sunt de tot pătruns,
De credința vie, căreia mă plec.

O Isuse, acumă Te văd invălit,
Dar Te rog dă-mi herul, cel cu foc râvnit,
Ca să fiu fericit în privirea Ta,
Fără val și veșnic, să Te pot vedea.

Traducere.